

Είπε ο ψαράς στο σκουλήκι: «πάμε να ψαρέψουμε»

Μπέρολι Μπρεχτ

Μετά και την 3η συνάντηση στο Eurogroup έχουμε την οριστική άρνηση των μονομερών ενεργειών από την πλευρά της κυβέρνησης, όπως ήταν η επιθυμία της, κι ενώ οι «εταίροι» πιέζουν για κατάλογο με τις «μεταρρυθμίσεις» μέχρι την Καθαρά Δευτέρα. Αυτό σημαίνει, ότι όποια μέτρα θελήσει να εφαρμόσει η κυβέρνηση θα περνάνε από την έγκριση της Τρόικα, συγγνώμη των θεσμών δηλαδή από τους ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ – κι αυτό έκλεισε επίσημα χθες. Τα μέτρα θα εφαρμοστούν σταδιακά, το λιγότερο μέχρι το 2016, και στο όνομα της δημιουργικής λογιστικής, δηλαδή να κρατήσουμε τα πλεονάσματα και να μειώσουμε τα ελλείμματα. Πρωτότυπη πολιτική αντιμετώπισης του χρέους, δεν μπορεί να πει κανείς! Αλλά τι θα περίμενε κανείς από τον πρώην σύμβουλο του Γιώργου Παπανδρέου; Μαρξιστικές κι αντικαπιταλιστικές λύσεις στα προβλήματα; Όχι, βέβαια! Το επίσημο κείμενο της Συμφωνίας τα λέει καλύτερα από εμένα:

“Οι ελληνικές αρχές εξέφρασαν τη σθεναρή δέσμευσή τους σε μια ευρύτερη και βαθύτερη διαδικασία εφαρμογής διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων που θα αποσκοπεί στην διαρκή βελτίωση των προοπτικών ανάπτυξης και απασχόλησης, τη διασφάλιση της σταθερότητας και της ανθεκτικότητας του χρηματοπιστωτικού τομέα και της προαγωγής της κοινωνικής δικαιοσύνης. Οι αρχές δεσμεύονται στην εφαρμογή μεταρρυθμίσεων που έπρεπε να είχαν εφαρμοστεί εδώ και πολύ καιρό για την καταπολέμηση της διαφθοράς και της φοροδιαφυγής και τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας του δημοσίου τομέα. Σε αυτό το πλαίσιο οι ελληνικές αρχές ανέλαβαν την ευθύνη να χρησιμοποιήσουν με τον καλύτερο τρόπο τη συνεχιζόμενη παροχή τεχνικής βοήθειας. Οι ελληνικές αρχές επαναλαμβάνουν την αδιαμφισβήτητη δέσμευσή τους να τιμήσουν τις οικονομικές υποχρεώσεις τους προς όλους τους πιστωτές τους πλήρως και εγκαίρως.”

Με αυτό τον τρόπο δημιουργούνται νέες δεσμεύσεις επί δεσμεύσεων, μονιμοποιείται η συνεργασία με την ΕΕ των καπιταλιστών και των ιμπεριαλιστών κι ετοιμάζεται ένα νέο πρόγραμμα που θα στηριχθεί πάνω στο παλιό, με παράταση του υπάρχοντος μέχρι 4 μήνες – ούτε καν μέχρι 6 μήνες. Είναι ξεκάθαρο σε όλους μας νομίζω, ότι ή είναι κάποιος σκληρός διαπραγματευτής ή δεν είναι! Αλλά, και για να σοβαρευτούμε λιγάκι, αυτά συμβαίνουν όταν αντιμετωπίζεις τον αντίπαλο ως μονίμως δυνατότερο από εσένα. Θα έρθει κάποτε η στιγμή που θα υποκύψεις στη δύναμη που δεν έχει και που εσύ ανέδειξες! Αυτό ισχύει για όλες τις διαπραγματεύσεις, ιδιαίτερα για τις διαπραγματεύσεις με τους «εταίρους» μας. Η Ελλάδα με τη νέα κυβέρνηση και με μαζική λαϊκή στήριξη μπήκε με πλεονέκτημα στις διαπραγματεύσεις. Μετά από καιρό έχουμε μια δυνατή κυβέρνηση με τις ευρωπαϊκές ελίτ αντιμετωπίζουν τεράστια προβλήματα, κι αντί να αξιοποιηθεί αυτή η δυναμική για ρήξεις, αμέσως έγιναν υποχωρήσεις. Αν όμως η κυβέρνηση διεκδικούσε την άρνηση της δανειακής σύμβασης και της διαγραφής του χρέους οι Ευρωπαίοι θα έτρεχαν από πίσω μας καθώς φοβούνται τη διάλυση της ΕΕ, κι όχι εμείς. Δυστυχώς, η κυβέρνηση ακολουθεί άλλο δρόμο, με τους Παυλόπουλους και τους Κινέζους...

Η απομείωση του χρέους, η επιμήκυνση του και όλα όσα κατά καιρούς παρουσιάζονταν από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ εξαφανίστηκαν. Φυσικά, το χρέος αναγνωρίζεται στο σύνολό του και η εφαρμογή του μέσω του μνημονίου, συγγνώμη του προγράμματος ενώ οι “εταίροι” μας συνεχίζουν ακάθεκτοι τους εκβιασμούς τους. Ας θυμηθούμε τι γράφαμε στο πρόσφατο άρθρο μας [Οι διεκδικήσεις των εργαζομένων δεν ξεκινούν από μηδενική βάση:](#)

“Η ανυποχώρητη στάση των διεθνών «εταίρων» και ιδίως η επιμονή της Μέρκελ και του Σόιμπλε που ζητάνε τον «σεβασμό των συμφωνηθέντων», δηλαδή να τηρηθούν τα επαχθή και καταστροφικά μνημόνια και όπως τα αποδέχτηκε η προηγούμενη κυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων που απονομιμοποιήθηκε μέσα από τους εργατικούς αγώνες και τις αντιστάσεις αλλά και μετά την πανηγυρική ήττα της στις εκλογές της 25ης Γενάρη, δεν προδιαθέτει κάτι καλό για μας. Αναγνωρίζουμε πια, και αν δεν το έχουμε κάνει χρειάζεται να ξεκινήσουμε, ότι κανένα πεδίο συμβιβασμού δεν μπορεί να βρεθεί με τους αντίπαλούς μας στο κοινωνικό, όσο και στο κοινωνικό πεδίο, τους καπιταλιστές, τους τραπεζίτες, τα επιτελεία της ΕΕ και του ΔΝΤ που πιέζουν και τη νέα κυβέρνηση να εφαρμόσει το πρόγραμμα λιτότητας. Κανένα φιλολαϊκό μέτρο δεν θα παρθεί από την πλευρά των «συμμάχων» μας εντός κι εκτός ΕΕ, για να βοηθήσουν σε μια στοιχειώδη, έστω, ανάκαμψη.”

Αυτή η θέση επιβεβαιώθηκε μόλις χθες. Κι η ιστορία συνεχίζεται... Αλλά όλα αυτά τα περιμέναμε. Όχι; Είπατε κάτι για την λιτότητα που δεν θα λέγεται λιτότητα; Μήπως να περιμένουμε κι άλλο; Λοιπόν;

Πάμε λοιπόν πάλι από την αρχή και ας σημειώσουμε ότι η ανάγκη για ένα δυνατό εργατικό κίνημα ενάντια στις δεξιές υποχωρήσεις και πιέσεις είναι περισσότερο αναγκαίο από ποτέ. Γι' αυτό χρειαζόμαστε δυνατή και αυτοτελή κινηματικά και πολιτικά την αντικαπιταλιστική αριστερά, ανεξάρτητη από τη νέα κυβέρνηση και χωρίς βλέψεις προς μια... αριστερότερη διαχείριση του καπιταλισμού σε σχέση με αυτή που εφαρμόζει ο ΣΥΡΙΖΑ. Να συνεχίσουμε τους αγώνες μας, οι οποίοι δεν ξεκινούν από μηδενική βάση, και να μην αποδεχούμε τα νέα μέτρα. Και φυσικά, να μην σταματήσουμε ως εργαζόμενοι την κριτική μας στην νέα κυβέρνηση, να μην δώσουμε καμία περίοδο χάριτος ιδιαίτερα όταν και οι διεθνείς εταίροι μας δεν της δίνουν ανάσα διεκδικώντας το παράνομο και χιλιοπληρωμένο χρέος. Γι' αυτό θα ήταν καλό διάφορα στελέχη της κυβερνητικής Αριστεράς, κινηματικά ή «κινηματικά», δεν έχει σημασία, να μην βάζουν πάγο σε κάθε τέτοια διάθεση κριτικής και αγώνα. Οι τακτικές Ιεράς Εξέτασης που έχουν δει το φως και που ακολουθούν επώνυμοι και ανώνυμοι εκπρόσωποι του ΣΥΡΙΖΑ ή και ψηφοφόροι κάποιες φορές απέναντι σε όσους αγωνίζονται και αντιπολιτεύονται, δεν έχουν θέση στην πολιτική δράση και μέσα σε αυτό που ονομάζουμε Αριστερά. Έτσι κι αλλιώς, εντός του κυβερνώντος κόμματος δεν είναι λίγες οι φωνές που ασκούν κριτική κατά των επιλογών της κυβέρνησης. Αποτελούν και αυτοί πρόβλημα;

Τα πράγματα είναι απλά. Οι συμβιβασμοί δεν οδηγούν σε τίποτα άλλο παρά μόνο στην αποδοχή της πλήρους κατάρρευσης κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας και της επιβολή ενός συγκεκριμένου μοντέλου βίαιων “νεοφιλελεύθερων” αναδιαρθρώσεων, ακραίας επίθεσης και εκμετάλλευσης, της εργατικής τάξης και των λαών και μόνιμης επιτροπείας, όπως σημειώνει η ANTAPΣΥΑ σε σχετική ανακοίνωση. Αντίθετα, έχει έρθει η ώρα της ρήξης με τους εκβιαστές. Να διεκδικήσουμε μια «δέσμη μέτρων» που θα κλείσει τις πόρτες στους εκβιαστές και θα ανοίξει το δρόμο για να πάρουν οι εργαζόμενοι πίσω όλα τα κλεμμένα της μνημονιακής επίθεσης. Αν θέλουμε να κερδίσουμε τον πόλεμο νικηφόρα και χωρίς οι στρατιές του αντιπάλου να σοδομίσουν τα συμφέροντά μας, την ψυχή και την αξιοπρέπειά μας.